

nationale kendetegn eller portræt af kongen eller den kongelige familie på varer af udenlandsk oprindelse. Imidlertid vil dette forhold ikke altid med sikkerhed kunne anses for omfattet af bestemmelsen om vildledende reklame i forslaget § 2, stk. 1, hvorfor det er fundet påkrævet at bevare et udtrykkeligt forbud i loven. Det bemærkes i denne forbindelse, at det, selv om der ikke foreligger nogen vildledning med hensyn til varens oprindelse, f. eks. fordi de danske kendetegn er neutraliseret ved oplysninger om varens rette oprindelse, dog må anses for stødende, hvis udenlandske varer kunne være forsynet med danske nationale kendetegn m. v.

Til stk. 3.

Bestemmelsen indeholder de regler, der nu findes i lov nr. 165 af 13. april 1938 om tillæg til lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, og der er ikke foretaget ændringer i forhold til den gældende lov.

Bestemmelsen bemyndiger handelsministeren til efter indhentet erklæring fra de interesserede organisationer at fastsætte, at emballagegenstande eller dele heraf, der enten er mærket med nogen her i landet hjemmehørende virksomheds navn eller forretningskendetegn eller er mærket som bestemt alene til emballage for varer af en bestemt art, undergives begrænsninger med hensyn til benyttelse, køb eller salg og ikke forsætlig må tilintetgøres eller beskadiges.

I henhold til de gældende bestemmelser på dette område er der udfærdiget bekendtgørelser om mælkeflasker samt øl- og mineralvandflasker. Om bestemmelsens begrundelse og indhold i øvrigt henvises til bemærkningerne i betænkningens afsnit 145.

Til § 8. Straf.

I bestemmelsens 1. stk. fastsættes straf af bøder for overtrædelse af forslaget bestemmelser bortset fra § 1. Dog straffes kun forsætlige overtrædelser af forslaget § 7, stk. 1.

Efter paragraffens 2. stk. kan der pålægges aktieselskaber, andelsselskaber og lignende bødeansvar. Denne regel findes også i den gældende lov.

Efter bestemmelsen i stk. 3 indtræder der strafrihed for overtrædelse af bestemmelsen i lovforslagets § 3, stk. 2 (erhvervshemmeligheder), når overtrædelsen er begået mere end 1 år efter tjenesteller samarbejdsforholdets ophør, eller 1 år efter at udførelsen af et hverv er ophørt. Den gældende konkurrencelovs § 11 fastsætter fristen til 3 år.

Af Industrirådet, Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse er der

fremSAT ønske om, at 3 års fristen bevares, idet disse organisationer mener, at beskyttelsesinteressen kræver en sådan længere frist. Udvalget har i betænkningens afsnit 47 nærmere redegjort for de grunde, der har ført til forslaget om en nedsættelse af fristen til 1 år. Dette er fulgt i lovforslaget bl. a. under hensyn til, at det norske udvalg foreslår en lignende frist, medens det svenske og finske udvalg efter foreliggende oplysninger — og i øvrigt i overensstemmelse med gældende ret i disse lande — ikke udstrækker strafansvaret til efter ansættelseseller samarbejdsforholdets ophør. Den, der har krav på hemmeligholdelse, er ikke uden retsmidler, da erstatningsansvar består, også efter at strafrihed er indtrådt, ligesom der kan ske en sikring af den berettigedes interesser gennem konkurrenceklausuler i ansættelsesaftaler med særlig betroede medarbejdere.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kap. 10.

Til § 9. Sagsanlæg.

Sager, hvorunder der nedlægges påstand om, at en handling kendes ulovlig i henhold til § 1 (generalklausulen), kan efter denne bestemmelse anlægges af foreninger og sammenslutninger, handelsministeren måtte bemyndige hertil. Den forurettede skal ikke have tilslutning fra en af de bemyndigede foreninger eller sammenslutninger til at anlægge retssag. Det forudsættes, at de foreninger og sammenslutninger, som bemyndiges til selvstændigt at anlægge sag, i hovedsagen er den samme kreds af foreninger m. v., som i henhold til den gældende lov har sådan bemyndigelse.

I bestemmelsen er det videre anført, at de pågældende foreninger og sammenslutninger er berettiget til at indtræde i sager, der anlægges vedrørende generalklausulen, til støtte for en af sagens parter efter retsplejelovens almindelige regler.

Bestemmelsen har i forhold til udvalgets lovudkast fået en lidt ændret sproglig udformning.

Til § 10. Erstatning.

Efter denne bestemmelse kan der tilkendes en erstatning på indtil 10.000 kr., såfremt en person eller erhvervsvirksomhed har lidt skade ved en overtrædelse af loven, men bevis for skadens omfang ikke kan føres. Denne regel er gjort anvendelig også i sager, der anlægges i henhold til forslaget § 1, men svarer i øvrigt til konkurrencelovens § 17, stk. 5, dog at maksimumsbeløbet er foreslået hævet fra 1.000 kr. til 10.000 kr.